

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Tomáše Rychlého a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **D. D. K.**, zastoupený Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Milady Horákové 1957/13, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 10. 2024, čj. MV-132902-6/SO-2024, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 1. 2025, čj. 20 A 52/2024-26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a dosavadní průběh řízení

[1] Od 24. 4. 1997 pobývá žalobce na území České republiky. Nejpozději od roku 2019 má povolen trvalý pobyt jako rodinný příslušník občana České republiky.

[2] V roce 2020 byl žalobce odsouzen za spáchání zvlášť závažného zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a) a odst. 3 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění účinném k 13. 5. 2013, ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání pěti a půl roků se zařazením do věznice s ostrahou a peněžitému trestu ve výměře 2 160 000 Kč.

[3] V návaznosti na uvedené odsouzení Ministerstvo vnitra (dále „prvostupňový správní orgán“) z moci úřední zahájilo s žalobcem řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 871 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále „zákon o pobytu cizinců“).

[4] Rozhodnutím prvostupňového správního orgánu z 2. 3. 2024, čj. OAM-2140-39/ZR-2021 (dále „prvostupňové rozhodnutí“), bylo žalobci podle § 871

odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců zrušeno povolení k trvalému pobytu. Zároveň mu byla stanovena lhůta k vycestování z území do 30 dnů od právní moci rozhodnutí, případně do 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, a byl mu udělen výjezdní příkaz na 30 dnů od právní moci rozhodnutí, případně na 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

[5] Žalobu proti prvostupňovému rozhodnutí Městský soud v Praze zamítl rozsudkem ze 17. 6. 2024, čj. 20 A 10/2024-27. Rozsudkem ze 7. 8. 2024, čj. 8 Azs 167/2024-35, však Nejvyšší správní soud tento rozsudek městského soudu zrušil (výrok I), žalobu odmítl (výrok II) a věc postoupil žalované k vyřízení odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí (výrok III). Důvodem byla skutečnost, že správní řízení bylo zahájeno ještě před účinností zákona č. 274/2021 Sb., který teprve s účinností od 2. 8. 2021 vyloučil možnost podání odvolání mj. i proti rozhodnutí podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců.

[6] Žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

[7] Městský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem žalobu proti rozhodnutí žalované zamítl.

[8] Městský soud rozhodnutí žalované neshledal nepřezkoumatelným. K námitce žalobce, že mu není známo, že by kdy žádal o povolení k trvalému pobytu jako rodinný příslušník občana EU, městský soud uvedl, že z Výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území České republiky, jenž je součástí správního spisu, zjistil, že žalobce má na území od 17. 5. 2005 trvalý pobyt rodinného příslušníka občana České republiky, přičemž jako účel podání žádosti o povolení trvalého pobytu uvedl sloučení s občanem České republiky (měl postavení tzv. ostatního rodinného příslušníka). K tomu dodal, že ve správním spise neidentifikoval žádný podklad, ze kterého by bylo možné usuzovat na to, že by snad správní orgány svévolně měnily žalobci kategorii trvalého pobytu. Poslední povolený pobyt (včetně kategorie a účelu) podle městského soudu vyplývá z výpisu evidence cizinců s povoleným pobytem na území České republiky, kterýžto podklad coby součást správního spisu žalobce nijak nezpochybnil. Nebylo tak potřebné provádět dokazování k otázce, na základě které žádosti a v kterém správním řízení mělo být žalobci uděleno povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana EU. Z napadeného rozhodnutí ani z rozhodnutí prvostupňového správního orgánu nijak nevyplývá, že by žalobce měl mít vícero povolení k trvalému pobytu. Městský soud tudíž uzavřel, že nemá pochyb o tom, které povolení k trvalému pobytu bylo žalobci zrušeno. Přezkoumatelné je i posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce provedené správními orgány.

[9] Podle městského soudu správní orgány aplikovaly § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců v souladu s čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES z 29. 4. 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále „pobyťová směrnice“). Dostatečně individualizovaly ohrožení veřejného pořádku žalobcem, jelikož vzaly do úvahy uložené tresty, míru zapojení do trestné činnosti, rozsah škody, počet útoků a chování žalobce v době po odsouzení. Podle městského soudu tak zrušení trvalého pobytu žalobce nebylo odůvodněno generální prevencí ani pouze samotným předchozím odsouzením, nýbrž po

pokračování

dostatečném zvážení všech relevantních skutečností vyplývajících z čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice. Z osobního jednání žalobce nadále plyne skutečná a závažná hrozba pro veřejný pořádek, na čemž nic nemění fakt spáchání trestné činnosti před více než deseti lety.

[10] Městský soud poukázal na to, že žalobce neuvedl žádné významné skutečnosti, které by svědčily o nepřiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Se svou manželkou, jež se rovněž vyhýbá výkonu trestu odnětí svobody, má čtyři zletilé potomky, přičemž oba synové studují v zahraničí. Žalobce není závislý na péči svých potomků a nijak nedoložil, že by jeho zletilé děti měly být závislé na jeho péči. V souvislosti s výkonem trestu odnětí svobody by svým potomkům nemohl zajistit žádnou péči, nadto obě jeho dcery byly ve shodné trestní věci rovněž odsouzeny. Vzhledem k tomu, že páchaná trestná činnost, její závažnost, dlouhodobost, rozsah a cílená spolupráce s dalšími osobami nesvědčí o úspěšné integraci žalobce do společnosti, je z hlediska přiměřenosti zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu důvodné.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[11] Žalobce (dále „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností, jíž navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek i obě správní rozhodnutí zrušil a věc vrátil prvostupňovému správnímu orgánu k dalšímu řízení.

[12] Podle stěžovatele je kasační stížnost je přijatelná, protože se týká otázek, které doposud nebyly judikaturou řešeny, a to konkrétně i) zda cizinec může být souběžně držitelem dvou různých na sobě nezávislých povolení k trvalému pobytu; ii) zda novější povolení k trvalému pobytu znamená zánik platnosti dříve uděleného povolení k trvalému pobytu; iii) co je „povolení k trvalému pobytu“, které je rušeno podle ustanovení § 871 odst. 1 zákona o pobytu cizinců; a jak má být ve výroku rozhodnutí označeno a vymezeno konkrétní povolení k trvalému pobytu, které se zrušuje.

[13] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že napadená správní rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná, protože z nich nevyplývá, které konkrétní povolení k trvalému pobytu se ruší, jelikož je správní orgány jednoznačně neidentifikovaly alespoň uvedením orgánu, který je vydal, datem vydání, právní mocí a číslem jednacím. K tomu uvedl, že jen při jednoznačné identifikaci takového povolení mohou zaniknout práva cizince, která jsou s ním spojena. První povolení k trvalému pobytu získal stěžovatel 24. 4. 1997 jako občan třetí země, což v napadeném rozhodnutí uvádí i žalovaná. Žalovaná se neměla spokojit se zjištěním z výpisu z evidence cizinců, ale správně měla pro účely dokazování připojit celý správní spis vedený k žádosti stěžovatele o udělení povolení k trvalému pobytu a jako důkaz provést listiny obsažené v tomto spise, zejména žádost a rozhodnutí o udělení povolení k trvalému pobytu. Povolením k trvalému pobytu je podle stěžovatele správní rozhodnutí, přičemž je rozdíl mezi pobytem občana třetí země a pobytem rodinného příslušníka občana EU. Bylo-li stěžovateli zrušeno druhé uvedené povolení, stále mu zůstává první z nich. Závěrem uvedl, že po vydání napadeného rozsudku jeho právní zástupce nahlédl do všech spisových materiálů, které k pobytu stěžovatele vede prvostupňový orgán, a zjistil, že stěžovatel ve skutečnosti získal dvě povolení k trvalému pobytu, a to v roce 1997 jako občan třetí země a v roce 2019 jako rodinný příslušník občana České republiky.

[14] Dále namítl i nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů, neboť městský soud se přezkoumatelným způsobem nevypořádal s jeho argumentací, že povolení k trvalému pobytu, které je rušeno, musí být ve výroku rozhodnutí správního orgánu identifikováno alespoň uvedením orgánu, který rušené povolení k trvalému pobytu vydal, datem jeho vydání, právní mocí a číslem jednacím, ani s jeho námitkou, že výroky správních rozhodnutí takovou konkrétní identifikaci neobsahují. Současně namítl, že se městský soud nevypořádal s jeho žalobní argumentací ohledně nepřiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života, který nesplňuje podmínku nezbytnosti podle čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. A též že žalovaná nezohlednila skutečnost, že k trestné činnosti došlo před více než deseti lety, ačkoli se jedná o okolnost významnou pro posouzení, zda stěžovatel nadále představuje aktuální a skutečné nebezpečí pro ohrožení veřejného pořádku.

[15] Namítl rovněž, že ze spisových materiálů vyplývá, že až do vydání prvostupňového rozhodnutí v nyní projednávané věci stěžovatel disponoval dvěma povoleními k trvalému pobytu souběžně, a že povolení k trvalému pobytu získal na základě žádosti až v roce 2019, nikoli 17. 5. 2005, jak uvádí soud v bodu 23 napadeného rozsudku. Městský soud tedy pochybil, neboť vycházel pouze z výpisu evidence cizinců a ze správních rozhodnutí. Správní orgány i městský soud tedy vycházely z nesprávně zjištěného stavu věci, neprovedly dostatečné dokazování, a proto nezjistily, že stěžovatel má ve skutečnost dvě povolení k trvalému pobytu, která jsou na sobě nezávislá, a není tak zřejmé, které povolení k trvalému pobytu mu napadeným rozhodnutím mělo být zrušeno a které mělo být zachováno.

[16] Žalovaná navrhla zamítnutí kasační stížnosti. Uvedla, že se ztotožnila se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací provedenou správními orgány a městským soudem. Kasační stížnost podle ní nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost rozhodnutí zpochybňovala. Trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí a odmítá námitky uvedené v kasační stížnosti jako nedůvodné a v podrobnostech odkazuje na obsah rozhodnutí a na spisový materiál.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[17] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[18] Nejvyšší správní soud se předně zabýval tím, zda je kasační stížnost přijatelná. Podle § 104a odst. 1 soudního řádu správního totiž platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení NSS z 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[19] Stěžovatel v úvodu kasační stížnosti uvedl tři otázky, které podle jeho názoru doposud nebyly řešeny judikaturou, a proto by měla být kasační stížnost přijatelná. Jeho kasační argumentace nicméně k těmto otázkám věcně nesměruje. Míří naopak k druhému

pokračování

důvodu přijatelnosti, tedy zásadnímu pochybení městského soudu. Stěžovatel se totiž v kasační stížnosti omezuje pouze na námitky nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí a rozsudku městského soudu a na námitky nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Nejvyšší správní soud však žádný z právě uvedených důvodů přijatelnosti v tomto případě neshledal.

[20] Podle ustálené judikatury platí, že přezkoumá-li krajský (městský) soud správní rozhodnutí, které pro chybějící odůvodnění není přezkoumání vůbec způsobilé, zatíží nepřezkoumatelností i svůj vlastní rozsudek (rozsudek NSS z 13. 6. 2007, čj. 5 Afs 115/2006-91). Nepřezkoumatelnost může být založena i tím, že krajský (městský) soud nevypořádá část žalobních námitek (rozsudek NSS z 12. 12. 2024, čj. 8 As 212/2023-45).

[21] Stěžovatel namítá, že rozhodnutí správní orgánů jsou nepřezkoumatelná, protože z nich není zřejmé, které povolení k trvalému pobytu bylo zrušeno. Současně namítá, že městský soud nevypořádal jeho námitku o nepřezkoumatelnosti výroků napadených správních rozhodnutí. Soud nejprve upozorňuje, že stěžovatel v žalobě namítal, že povolení k pobytu by mělo být identifikováno **ve výroku či v odůvodnění** napadených rozhodnutí. Nyní v kasační stížnosti tuto námitku nepřípustně posouvá a namítá, že povolení k pobytu by mělo být identifikováno právě jen **ve výrocích** napadených rozhodnutí. Městský soud k tomuto uvedl, že výroky i odůvodnění správních rozhodnutí splňují požadavky na přezkoumatelnost (tyto požadavky shrnul městský soud v bodě 22 napadeného rozsudku). V bodě 23 napadeného rozsudku vysvětlil, že původní trvalý pobyt stěžovatele jako občana třetí země mu byl změněn na trvalý pobyt rodinného příslušníka občana České republiky. Dodal také, že rozhodnutí žalovaného sice poukazuje na povolení trvalého pobytu žalobce již od 24. 4. 1997, ale vůbec netvrdí, že se mělo jednat o poslední žalobci povolený pobyt. Městský soud tedy dovodil, že identifikovat původní trvalý pobyt je irelevantní a naopak relevantní je ten nový, resp. že stěžovatel má jen jedno povolení k trvalému pobytu. Závěrem bodu 23 napadeného rozsudku městský soud konstatuje, že ze správních rozhodnutí neplyne, že by žalobce (současně) disponoval vícero povoleními k pobytu. Pro úplnost ještě Nejvyšší správní soud odkazuje na str. 6 druhý odstavec rozhodnutí žalované, kde žalovaná konkrétně identifikovala poslední změnu stěžovatelova pobytového oprávnění z 17. 9. 2019 (udělení trvalého pobytu rodinného příslušníka EU). Dále zde žalovaná dodává, že na základě tohoto rozhodnutí byl stěžovateli vydán průkaz o povolení k trvalému pobytu č. X s platností do 6. 10. 2029 - vazba EU, kde je jako účel uvedeno sloučení s občanem ČR – žadatel je *ostatní rodinný příslušník*. Z toho je zcela zřejmé, jaké povolení k trvalému pobytu (přesněji jeho platnost) bylo v dané věci zrušeno. To ostatně plyne i z použitého ustanovení § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, které je systematicky řazeno v hlavě IVa *Pobyt občana Evropské unie a jeho rodinných příslušníků na území*. Závěry městského soudu stran tvrzené nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí a způsob jeho reakce na žalobní body proto nemohou nepředstavovat hrubé pochybení krajského soudu, a znamenat přijatelnost kasační stížnosti.

[22] Jde-li o zásah do soukromého a rodinného života, tak tím se městský soud zabýval v bodě 26 nyní napadeného rozsudku, kde odkázal na poměření zájmů stěžovatele a veřejného zájmu, které učinily správní orgány. Stěžovatel v tomto ohledu namítá, že se městský soud nezabýval otázkou nezbytnosti. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že

posuzování nezbytnosti zásahu do soukromého a rodinného života spočívá právě v poměření zájmů dané osoby a veřejného zájmu (usnesení NSS z 16. 11. 2023, čj. 3 Azs 192/2022-44, body 15 a 16; rozsudky NSS z 14. 9. 2022, čj. 7 Azs 110/2022-26, bod 15; z 12. 7. 2022, čj. 6 Azs 104/2022-28, bod 13 a tam odkazovaná judikatura). To také městský soud učinil, byť se výslovně nezabýval nezbytností, ale přiměřeností. Co se týče námítky, že stěžovatel páchal svoji trestnou činnost před více než deseti lety, tak tu žalovaná vypořádala na str. 6 předposledním odstavci svého rozhodnutí tím, že ocitovala bod 23 rozsudku městského soudu čj. 20 A 10/2024-47. V něm městský soud uvedl, že „z *osobního jednání žalobce nadále plyne skutečná a závažná hrozba pro veřejný pořádek, na čemž nic nemění fakt spáchání trestné činnosti před více než deseti lety.*“ Tento závěr pak městský soud převzal i v bodě 25 nyní napadeného rozsudku. Ačkoliv tedy žalovaná citovala z tehdy již zrušeného rozsudku městského soudu, tak tato citace ob stojí i ve světle nového rozsudku městského soudu, a také ve světle skutečnosti, že se stěžovatel v návaznosti na své odsouzení skrýval a bylo po něm vyhlášeno pátrání, které podle obsahu správního spisu bylo aktuální ještě na podzim roku 2023.

[23] Závěrem se soud zabýval námítkou, již stěžovatel sporuje možnost správních orgánů a soudu vycházet pouze z výpisu z evidence cizinců a současně sporuje konstatování městského soudu, že stěžovatel má od roku 2005 trvalý pobyt rodinného příslušníka občana EU. Soud nejprve uvádí, že městský soud mohl vycházet z výpisu evidence cizinců. Soudy z těchto výpisů při svém rozhodování totiž běžně vycházejí (rozsudky NSS z 15. 9. 2023, čj. 5 Azs 277/2022-37, bod 30; z 28. 6. 2023, čj. 7 Azs 16/2022-18, bod 11; z 15. 7. 2021, čj. 4 As 92/2021-20, bod 10). Na základě výpisu z evidence cizinců lze pak mít skutkový stav za dostatečně zjištěný. Stěžovatelovo tvrzení o souběžném dvojím pobytu z ničeho nevyplývá a sám stěžovatel toto tvrzení nijak nedokládá. Pokud jde o dobu platnosti povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana České republiky, tak ve výpisu z evidence cizinců se skutečně objevuje i datum 17. 5. 2005. Z jiných částí výpisu ale jednoznačně plyne že poslední trvalý pobyt rodinného příslušníka občana EU, s účelem sloučení s občanem České republiky (a ten je v dané věci rozhodný) byl stěžovateli pravomocně udělen 7. 10. 2019, a to v řízení vedeným pod čj. OAM-211733/MC-2019. To odpovídá závěrům žalované str. 6 druhý a třetí odstavec jejího rozhodnutí.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s.

[25] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu NSS z 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, část III. 4., a usnesení NSS z 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, bod 18). Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, již by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti svědčilo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

pokračování

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. července 2025

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu